

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΟΖΕΒΙΤΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Δευτέραν, 28^η Ιουλίου/ 10^η Αύγουστου 2020, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου Ἰωάννου τοῦ νέου Χοζεβίτου εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τοῦ Χοζεβᾶ, κειμένην εἰς τήν ἔρημον τοῦ Χειμάρρου Χορράθ, οὐχί μακράν τῆς Ἱεριχοῦς.

Κατά τήν ἡμέραν ταύτην ἡ Ἐκκλησία, ἰδίᾳ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων, τιμᾷ τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν ἐκ τῆς Ρουμανίας καταγόμενον καί προσελθόντα εἰς τούς Ἁγίους Τόπους καί ζήσαντα εἰς αὐτούς ἐν ἄκρα νηστεία, ἡσυχία καί πάσῃ ἀρετῇ, ἀξιωθέντα τοῦ προορατικοῦ καί θαυματουργικοῦ χαρίσματος ὑπό τοῦ Θεοῦ καί ἀφθαρσίας τοῦ λειψάνου αὐτοῦ, φυλασσομένου εἰς τήν ὡς ἄνω Ἱεράν Μονήν.

Διά τήν ἀγιότητα αὐτοῦ κατετάχθη εἰς τό ἀγιολόγιον τῆς Ἐκκλησίας ὑπό τοῦ Πατριαρχείου τό ἔτος 2016 .

Πρός τιμήν αὐτοῦ ἐτελέσθη ἀγρυπνία τήν νύκτα, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Κωνσταντίνου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰσιδώρου, ἄλλων ἱερέων καί τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου, ψάλλοντος τοῦ Γραμματέως τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου Ἱεροδιακόνου π. Συμεών καί τῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς.

Τόν Μακαριώτατον ὑπεδέχθη ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης Κωνσταντῖνος. Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. ἄρατε τόν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καί μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρῶός εἰμι καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ, καί εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. (Ματθ. 11, 28-29), λέγει Κύριος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ὁ τό ὄργανον γενόμενος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί παρ' Αὐτοῦ λαβών τῶν θαυμάτων τήν ἐνέργειαν, Πατήρ ἡμῶν ὁσιος Ἰωάννης ὁ Χοζεβίτης, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ, ἵνα τιμήσωμεν τήν σεπτὴν μνήμην αὐτοῦ.

Ὁ Πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης, κοπιῶν ὢν καί πεφορτισμένος, κατέλαβε τούς Ἁγίους Τόπους καί δὴ τήν περίχωρον τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἔνθα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐβαπτίσθη ὑπό Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, «καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐν εἴδει περιστερᾶς ἐβεβαίει τοῦ λόγου τό ἀσφαλές», ἀναζητῶν τήν ἀνάπαυσιν αὐτοῦ ἐν τῷ Χριστῷ κατά τό εἰρημένον ὑπ' Αὐτοῦ: “Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς”, (Ματθ. 11,28).

Ἐρμηνεύοντες τούς Κυριακούς τούτους λόγους, οἱ θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας λέγουν, ὁ μὲν Ἱερός Χρυσόστομος, “Δεῦτε, οὐχ ἵνα ἀπαιτήσω εὐθύνας, ἀλλ' ἵνα λύσω ἀμαρτήματα. Δεῦτε οὐκ ἐπειδὴ δέομαι ὑμῶν τῆς δόξης, ἀλλ' ἐπειδὴ δέομαι ὑμῶν τῆς σωτηρίας”. Ὁ δὲ Ζυγαβηνός, «Οἱ κοπιῶντες εἰς τήν ἐργασίαν τῆς

ἀμαρτίας καί πεφορτισμένοι τῷ βάρει αὐτῆς... ἔχει γάρ [ἡ ἀμαρτία] κόπον μὲν πρό τοῦ ἀποτελεσθῆναι, βάρος δέ μετὰ τοῦτο».

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τό “κάγῳ ἀναπαύσω ὑμᾶς”, ἅς ἀκούσωμεν τῆς “Σοφίας Σολομῶντος” λεγούσης: “Δίκαιοι εἰς τόν αἰῶνα ζῶσι, καί ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός αὐτῶν, καί ἡ φροντίς αὐτῶν παρά Ὑψίστῳ. διὰ τοῦτο λήφονται τό βασιλεῖον τῆς εὐπρεπείας καί τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρός Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτούς καί τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν”, (Σοφ. Σολ. 5, 15-16).

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ ἐν Χριστῷ ἀνάπαυσις τῶν δικαίων δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν εἴσοδον αὐτῶν εἰς τήν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ἔνθα μετὰ τῶν ἀγίων ἐπουρανίων Δυνάμεων “συμβασιλεύσουσιν αὐτῷ τῷ Κυρίῳ... δόξη γάρ ἀτελευτήτῳ τούς εἰς Αὐτόν πιστεύοντας στεφανώσει Χριστός. Ἔσται δέ τῶν τοιούτων ἐν μεθέξει”, λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, σχολιάζων τούς λόγους τοῦ προφήτου Ἡσαΐου: “τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται Κύριος Σαβαώθ ὁ στέφανος τῆς ἐλπίδος ὁ πλακεῖς τῆς δόξης τῷ καταλειφθέντι μου λαῷ·”, (Ἠσ. 28,5).

Τοῦτο ἐπιμαρτυροῦσιν τόσον ὁ θεῖος Παῦλος ἐν τῇ δευτέρᾳ πρός Τιμόθεον ἐπιστολῇ αὐτοῦ: “λοιπόν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος Κριτής, οὐ μόνον δέ ἐμοί, ἀλλά καί πᾶσι τοῖς ἠγαπηκόσι τήν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ”, (Β΄ Τιμ. 4,8), ὅσον καί ὁ Ἀπόστολος Πέτρος: “Καί φανερωθέντος τοῦ Ἀρχιποίμενος κομιεῖσθαι τόν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον”, (Α΄ Πέτρ. 5,4).

Τόν στέφανον τοῦτον τῆς δικαιοσύνης καί τόν στέφανον τόν ἀμαράντινον τῆς δόξης τοῦ θεοῦ ἔλαβεν ὁ ὄσιος Πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης, γενόμενος πολίτης τῆς οὐρανίου πολιτείας, τουτέστι τῆς Πόλεως τοῦ θεοῦ ζῶντος, τῆς ἐπουρανίου Ἱερουσαλήμ, (Ἐβρ. 12,22). Ὁ δέ ὄρατός καί ψηλαφητός ἀμαράντινος στέφανος αὐτοῦ εἶναι ἡ ἀφθαρσία καί ἡ εὐωδία τῆς ἀγιότητος Αὐτοῦ, δηλαδή τοῦ πρό τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν κειμένου ἱεροῦ αὐτοῦ σκηνώματος, ὡς εὐστόχως ἐπισημαίνει ὁ Ἅγιος Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς λέγων: “ὁ γάρ καλός τοῦ ἀμαράντου στέφανος ἀπόκειται τῷ καλῶς πεπολιτευμένῳ· τό ἄνθος τοῦτο γῆ βαστάζειν οὐ κεχώρηκεν”.

Ὅντως ἀδελφοί μου, ἡ γῆ τοῦ Χοζεβᾶ δέν ἠδυνήθη νά βαστάσῃ τό εὐωδιάζον ἀμάραντον τοῦτο ἄνθος, δηλονότι τό τεθανατωμένον σῶμα τοῦ ὀσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου, διότι τοῦτο ἐνεδύσατο τήν ἀφθαρσίαν διὰ τῆς ἐν αὐτῷ ἀναπαύσεως τοῦ ἀγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἴδού λοιπόν ἡ δόξα τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἰδού ὁ πλοῦτος τῆς Βασιλείας τοῦ θεοῦ.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ νέος κατάρθωσε τήν τελείωσιν αὐτοῦ, διότι ἀπ’ Αὐτόν τοῦτον τόν Ἰησοῦν Χριστόν ἔμαθε καί ἐδιδάχθη τήν πραότητα καί τήν ταπεινότητα τῆς καρδίας. “Μάθετε ἀπ’ ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ”, (Ματθ. 11, 29), λέγει Κύριος.

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν πραότητα καί ταπεινότητα τῆς καρδίας καλούμεθα νά ἀποκτήσωμεν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μιμούμενοι τόν ὄσιον Πατέρα ἡμῶν Ἰωάννην, ὡς οὗτος ἐγένετο μιμητής τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Χριστοῦ καί ἐπέτυχε τήν θέωσιν αὐτοῦ, ἀναδειχθεῖς οὗτος συνόμιλος τῶν Χοζεβιτῶν ἀγίων καί μεγάλων μοναστῶν Γεωργίου καί Ἰωάννου.

Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: “Τόν Σταυρόν τοῦ Κυρίου ἄρας Σοφέ, καί αὐτῷ

μέχρι τέλους ἀκολουθῶν, τόν νοῦν οὐχ ὑπέστρεψας, ἐν τῷ κόσμῳ θεόσοφε,
ἐγκρατεία καί πόνοις, τά πάθη ἐνέκρωσας, καί ναόν ἠτοιμάσας, σαυτόν τῷ Κυρίῳ
σου· ὅθεν χαρισμάτων, ἀμοιβήν ἐκομίσω, ἰᾶσθαι νοσήματα, καί διώκειν τά
πνεύματα, θεοφόρε μακάριε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν
δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τήν ἀγίαν μνήμην σου. Ἀμήν”.

Μετά τήν λήξιν τῆς ἀγρυπνίας παρετέθη τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας